

Erfarna bluesrävar som kan sin sak

CD

Beyond Dreams
STMBB
TOPCD-1057

» Ett av österbottens äldsta band, St. Marcus Bluesband, visar sin vitalitet med en ny platta, "Beyond Dreams".

Bandet grundades redan 1967 som klassisk gitarrtrio med Hannu Lindblom som frontfigur. Jag vill minnas att jag hörde dem runt 1970 på en ungdomsdans i Petalax, och den spelningen gjorde ett djupt intryck på en ung musikdiggare.

Den dansantare delen av publiken hade antagligen en annan uppfattning.

Det nuvarande STMBB har vuxit i sättning och omfattar ett komp på fem musiker och en blåssektion på fyra musiker. Stilmässigt har man också vidgat på reviret och blandar bluesen med rockigare låtar. Jag har alltid föreställt mig Eric Clapton som en av inspirationskällorna, och man kan också se hans musikaliska utveckling överfört på detta Jeppisband - från det bluesiga "Cream" till det Clapton gör i dag.

Helt följdriktigt hittar man också två Claptonklassiker på skivan, en verkligt pumpande "Outside Woman Blues" och en version av klassikern "Born under a bad sign".

Med en tydlig markering, påpekar bandet att skivan är inspelad med riktiga instrument, utan digitala "knixona". Och visst är det en ren och genuint jordnära 1970-1980-talsljudvärld, med de rätta gitarrsunden, en rosslande Hammond och ett tungt och effektivt trumkomp, utan onödiga fills. Blåsarrangemangen är

St. Marcus Bluesband visar sin vitalitet på den nya plattan "Beyond Dreams".

proffsiga och spelas med bra bett i fraserna.

Av de tolv spåren, har Hannu Lindblom skrivit sex och ett sjunde med sin gamle vapen dragare Markku Lönngrén, som numera spelar bas i bandet. Låtarna är dels av de traditionellt riffbluesiga slaget, som öppningsspåret "Hate this Blues" och avslutningslåten "Devil at the Table", medan "Looking for you" har klara progressiva rötter och ett episkt innehåll.

Variationen mellan tyngre och lättare upptempomaterial gör skivan variationsrik och lättlyssnad. Detta är ju bluesens paradox: trots att texterna och solona dryper av tragedi och depression förmedlar musiken bara positiva känslor.

Lindbloms sångröst är ännu i ett skapligt raspigt skick och gitarrsolona just så hjärtskärande som man vill ha dem. Några av de långsamma låtarna känns litet väl långa när de går på runt sju minuter, men det hör ju å andra sidan även till utförandepraxisen.

Den något äldre musikdiggaren lyssnar med nästan samma känsla igenom denna STMBB-utgåva som när det begav sig på tilljorna i Petalax.

ROLF NORDMAN